

alakjokkal nevezi meg és ugyanilyen értelmű kéréssel fordul a nagyméltóságú m. kir. kormányhoz a hivatalos kiadványokra és szövegekre nézve». Nem akarjuk az indokolásnak mindenképen megszívlelendő érveit részletesen fölserölni, csak az alappondolatát kell kiemelnünk és hangsúlyoznunk, amely nyelvi hagyományaink ápolását és tiszteletét köti a szívünkre. A M. Földrajzi Társulat törekvése ugyan hazafiás célra irányul, de hatásában épen ellenkező eredményre jut: *nyelvkincseink szegényedése, fogyasztása, vele történeti tudatunk romlása és gyöngülése* nekünk fájdalmasabb s ezért fontosabb ügy, mint az idegen népek helyes vagy helytelen, vagy akár rosszakaratú nyelvhasználata a magyar helynevekkel szemben.

A M. Tud. Akadémia hosszas és részletes tárgyalások után ezévi jún. 13-iki összesülésén az indítványnak helyt adott és ártírt a közokt. miniszteriumnak is, hogy a tankönyvekben és térképekben elterjedt visszaélést megszüntesse. Reméljük, e botlás irodalmi nyelvünk újabb fejlődésében nem járt súlyosabb következményekkel, sőt talán inkább csak fokozódott vele s jobban átment a köztudatba a nyelvi hagyományok tisztelete és megbecsülése.

KIRÁLY GyÖRGY.

A szerkesztőhöz beküldött könyvek jegyzéke.

Háborús alkalmi kiadványok. A nagy idők nagy eseményeinek irodalmi visszhangjaként számos olyan munka jelent meg az utóbbi időben, melyek bár a maguk egészében nem tartoznak tudományszakunk körébe, vonatkozásuknál fogva az irodalomtörténetíró érdeklődésére is számot tarthatnak. Ilyen mindjárt a *Szóval s tettel a hazáért* (Miskolcz, 1916. 244 l. Ára 4 kor.) c. kiadvány, mely a Miskolci Közművelődési Egyesületnek a világháború első esztendejében kifejtett munkásságáról számol be. A miskolci m. kir. 10-ik honvédegyalozezrednek ajánlott s Kosztolányi Zoltán szabadoktatási igazgatótörő sajtó alá rendezett kötet Balogh Bertalan előszaván (Milyen legyen kulturpolitikánk a háború után?), Istvánffy Gyulának és Pakots Józsefnek versein meg novelláján és Nagy Ferencnek Márciusi beszédén kívül a szerkesztőnek, továbbá gr. Apponyi Albertnek, Bank Sándornak, Cholnoky Jenőnek, Dombó Lászlónak (A háború költészet), Eöttevényi Nagy Olivérnek, Giesswein Sándornak, Hegedűs Istvának (A háború, mint a hazaszeretet iskolája), Marozali Henriknek, Pekár Gyulának, Szent-Gály Gyulának, Szerényi Nándornak, Szokol Pálnak, Trócsányi Dezsőnek, Zsupán Lászlónak tanulságos fejtegetését foglalja magában. Közülök olvasóinkat főképp *Dombó Lászlónak A háború költészet* (197—217. l.) címen írt népszerű ismertetése érdekelheti. A szerző ebben egy pillantást vetve a népköltési termékekre, a továbbiakban Vajda Gyula és Szabolcska Mihály antológiái, meg Gyóni Géza, Bányay Sándor, Kiss József, Peterdi Andor, Radó Antal és Szepessy László háborús verskötetei alapján a műköltészet nevezetesebb alkotásait vizsgálja. Közben felhasználva az irodalmi kritika tárgyára tartozó s annak idején folyóiratunkban is ismertetett eredményeit, (l. Kéký Lajos és Kristóf György tanulmányait) azzal

a megállapítással végzi dolgozatát, hogy «Egész nemzetünk szívében ül ez a költészet, mert ott lüktet benne minden gondolat, minden érzelem mely e szomorú, de glóriás időkben mindnyájunk lelkén átviharzott».

A másik ilyenfajta értekezésgyűjtemény *Háborús előadások* (Sáros-patak, 1916. 115 l. Ára 2 kor.) címen, a Sárospataki Irodalmi Kör kiadványaként jelent meg s azokat az előadásokat tartalmazza, melyeket a nevezett irodalmi körben az 1916 január-március hónapokra terjedő időben tartottak. A három egyéb tárgyút (Rácz Lajos: Jézus és a világháború, Buza László: A háború és a nemzetközi jog, Elekes Imre: Pedagógiai problémák és a háború), mint tudományszakunk szempontjából ide nem tartozókat mellőzve, itt csupán *Gulyás Józsefnek* «A világháború és a magyar költészet» c. érdekes dolgozatára hívjuk (27—55. l.) fel a figyelmet, mely a tárgyával kapcsolatos kérdésnek szinte egész irodalmát felölelve komoly elmélyedéssel foglalkozik napjaink háborús költészetével. Arra a kérdésre, hogy felcsendül-e a nagy küzdelemnek megfelelő hang a magyar költők lantjain, sajnálattal állapítja meg, hogy «bár korai talán az itélkezés, e gigászi harc nem talált eddigelé megfelelő tolmácsolót». Szerinte e kor költészete a Napoleon elleni háborúk magyar költészetére emlékeztet, mikor Berzsenyi, Kisfaludy Sándor, Pálóczi Horváth Ádám, Kis János énekeltek. Gyónit össze is lehetne mérni Berzsenyivel a magyar vitézség értékelése szempontjából. Maguk a költemények — úgymond — általában két csoportra vonhatók: 1. a harci élmények inspirálása folytán életre pattant dalokra; 2. a háború által felvert érzelmeket, hangulatokat tolmácsoló versekre. Majd ha össze lesznek gyűjtve a háborús versek, akkor fogjuk csak igazán megtudni, mennyi új hajtással gazdagodott a magyar költészet fája. De már most rá lehet mutatni egy-kettőre. Ilyen a gépmadár bevonulása a költői tárgyak közé, a német-török szövetség dicsérete s az olasz árulás gyalázata. Az orosz és szerb néppel is több költemény foglalkozik (a szerző a megfelelő példákra is utal). Katonaköltőnk több van, így Hangay Sándor, Szepessy és különösen Gyóni Géza a világháború egyetlen igazi költője.

A szerző ezután a műköltők háborús verseinek költői értékét vizsgálva, Gyóni műveit is elemzi s arra a meggyőződésre jut, hogy «az időbeli és térbeli elemeket összekapcsoló intuicióért Kristóf példájára Gyónit Petőfi mellé helyezni nem lehet». Eszerint nem is ezért tartható jó költőnek a prsemysli dalos, hanem a költészetében megnyilatkozó lírai őszinteség, erő és egyszerűség miatt. Gyóni — úgymond — erős tehetségű költő, de még csak ígéret, akinek jövő munkássága elé a legszebb reményekkel nézhetünk. — A harmadik háborús alkalmi kiadvány *1914—1916. A Magyar Zsidó Hadi Archivum Almanachja* (Budapest, 1916. 160 l.) címen jelent meg Hevesi Simon, Patai József és Polnay Jenő szerkesztésében. Az érdekes fényképekkel, rajzokkal és egyéb műmellékletekkel díszített szép kiállítás, albumalakú kötetben ötvenhat résznit verses, résznit prózai háborús tárgyú közlemény található. Közülök az egyik az Omike-Mensa-Academica hadi működését, két másik pedig a Magyar Zsidó Hadi Archivumot ismerteti; a cikkek többsége vagy szépirodalmi, vagy értekező formában a zsidó-

ságnak a világháborúban való részvételével foglalkozik. Több háborús vers is (Lenkei Henriktől, Patai Józseftől, Radó Antaltól, Peterdi Andortól stb.) akad a kötetben. Olvasóinkat az Alexander Bernáttól, Kóbor Tamástól, Molnár Ferenctől, Szép Ernőtől és másoktól írt, nem egyszer igen tanulságos cikkeken kívül főképp Lengyel Ernőnek «Háborús irodalom, háborús sajtó» c. rövid dolgozata érdekelheti, bár a szerző megjegyzése szerint ez sem rendszeres tanulmány, inkább csak benyomásszerű jegyzetek foglalata. Ezek szerint «a háborús irodalom dús, de nagyon sok, valóban nemes terméke mellett nem túlságosan értékes, a szenzáció vörös vitorlái alatt jobbra közepes írások bukkantak föl... A háború lírája általában gazdagabb, nemesebb, mélyebb, «mint epikája.» — Végül itt említhető meg a báró Hazai Samu bevezetésével Lándor Tivadar szerkesztésében megjelenő díszmunka: *A nagy háború írásban és képbén.* (Budapest, 1915. Athenæum-kiadás. A két rész ára: 24 korona.) E mű — Északon és délen — című első részének első kötete 304 lapon az oroszok és szerbek ellen a háború kezdetétől 1915 februárjáig átért harcokat, míg a «Nyugati harctér» című második rész első kötete 272 lapon a németeknek a franciák és angolok ellen való ugyanazon időbeli küzdelmeit ismerteti. Előbbi mű több szorzó munkája, míg az utóbbit egyedül Pilch Jenő honvédeőrnagy, ismert hadtudományi író írta. A negyedrét alakú díszes kiállítású munkának, amely eddig a háború történetének legrészletesebb leírása, érdekességét növeli az egyes kötetek szövegét magyarázó számos fénykép, műmelléklet és térkép.

B. Gy.

Háborús versek könyve. Magyar költők 1914—15-ben. Szerkesztette Szabolcska Mihály. Budapest, 1916. 176. l. Singer és Wolfner kiadása. Ára 3 korona.

A háború kezdete óta — nem számítva az egyes költők külön verseskönyveit — ez immár a harmadik gyűjtemény, mely bokrétába köti a nagy idők alkalmi virágait. (A Vajda- és Stockinger-féle antológiák ismeretetését l. folyóiratunk: 1916. évf. 266, 350. l.) Nem rejteget meglepő értéket, de bizonyára nem is áll társai mögött; sőt ami a változatosságot illeti, talán eléjük tehető. Ez különben nem csoda, mert hetven szerző száztizennyolc versét közli; ily nagy anyagban kétségtelenül a legkülönbözőbb indítékok kifejezésre juthatnak. A Háborús Versek Könyve «Egy kis előszófélé»-vel kezdődik, melyben a gyűjtemény szerkesztője beismeri, hogy «ez a verseskönyv se' mind fülemüle-ének; de — úgymond — jó lélekkel és tiszta szívvel vállalja érte a felelősséget, hogy nem is — békakurutytyolás!» Ezért a beismerésért, mellyel Szabolcska «egynémely rosszmájú kritikuskak» sietett elébe vágni, hálások lehetnek az olvasók, mert talá-lóbban bizonyára még a «jómájú» kritikuskok sem jellemezhetnék volna az egybegyűjtött verseket. Egyébként a gyűjtemény kiadásának terve Wolfner Józseftől származik, az anyagot pedig Zilahy Lajos bocsátotta a szerkesztő rendelkezésére, kinek munkája a megválogatás volt. A verseskönyv összeállításában — mint ő maga jelzi — az időbeli sorrendet tartotta szem előtt. «Természetesen csak annyiban, amilyen mértékben a versek tartal-

mából ez kivehető volt.» Ez az elv — ügylátszik — nem mindig érvényesült, mert pl. Dutka Ákos költeménye (Óda a naphoz), mely fölött az 1915. évszám olvasható, előbbre van téve, mint Gábor Andornak Galicia című — felírása szerint 1914-ből való — verse. Lehet különben, hogy e félreértés sajtóhibából ered. Hogy ilyen is akad a könyvben, az onnan sejthető, mert a «Német sógor» című darabot gróf Zichy Jenő-ének mondja, pedig a Stockinger-féle gyűjteményben (Éljen. Háborus versek. Wien. 1915. 26. l.) gróf Zichy Géza neve van a vers alá írva.

A kötet antológia-jellegéből következők, hogy benne néhány olyan költeménnyel is találkozunk, melyek a másik két gyűjteményben szintén megvannak; viszont több olyan névvel is, melyek amazokban egyáltalában nem fordulnak elő. Egy kis statisztika nyújtson tájékozást arról, hogy kiknek a művei és milyen arányban vannak felvéve a gyűjteményben. E szerint: számra nézve a legtöbb verssel — öt-öt darabbal — Balla Ignác, Szaboleska Mihály és Zilahy Lajos szerepelnek; Emőd Tamás és Gyóni Géza már csak négygyel; Juhász Gyula, Kosztolányi Dezső, Nagy Endre, Oláh Gábor, Osváth Eszter, Peterdi Andor, Sajó Sándor és Szép Ernő költeményei közül három-három darab van felvéve; míg Czóbel Minka, Dutka Ákos, Fala Tamás, Farkas Imre, Gács Demeter, Gyökössy Endre, Jakab Ödön, Mezey Sándor, Molnár Jenő, Pakots József, Pásztor Árpád, Szász Károly, Szávay Gyula műveiből kettő-kettő. A többi negyvenegy szerzőtől (kik között szintén akad több igen jóhangzású név) csupán egy-egy vers van a kötetben.

Igen messze vezetne, ha e pillanat-ihlette darabokat egyenként beható elemzés tárgyává tennők. Bizonyára bő alkalom kínálkoznék rá, hogy napjaink nemes meghatottságának művészi alakba ömlését egyik-másik szempontból kifogásolhassuk. Ám az ellenvetés sem maradna el. Mert ki kételkednék manapság az érzés őszinteségében? Hogy a formanyelv gyakran dadogó? Ez kétségtelen. Ennél is bizonyosabb azonban, hogy még így is, még e kezdetleges darabok is tanulságos emlékei lesznek egy jobb kor után vágyó nemzedék érzés- és gondolatvilágának.

BAROS GYULA.

Molnár Ferenc: Egy haditudósító emlékei. 1914 november—1915 november. 5000-tól—10,000-ig Budapest. 1916. 560 l. Franklin-kiadás. (Két kötet egybefűzve). Fűzve 5 kor. 80 f.

A ismert szépprózáiró e terjedelmes könyvében néhány szerbiai vonatkozású följegyzésén kívül főképp az északi harctéren történekről emlékezik meg. A munka, mint a szerző maga mondja: nem napló, nem is a háború története, hanem egy esztendei haditudósítói emlékek gyűjteménye. «Utazások, tapasztalatok, tudósítások, képek, hallomások, beszélgetések vezérekkel és közkatonákkal, tanuvallomások egészen kicsiny és igen nagy-eseményekről». A nép egyszerű gondolkozására jellemző a «Levelek a faluból» c. fejezet, melyben magyar katonák hazulról kapott leveleiből kapunk betűhív szemelvényeket. A háborús költészet gyűjtőit fogja érdekelni a «Huszárok» felírású rész; itt vagy nyolc háborus nótát közöl

Molnár. A kissé pajkoshangú nyolcadik után ezt olvassuk: «Körülbelül ez a nóta a határ, ameddig a kinyomtatásban el lehet menni. Kár, hogy azt, ami a határon túl van, nem szokták a népköltési gyűjtemények fölvenni. Mert ezekben minden illetlenségük mellett rengeteg jó kedv, elmésség, sőt némelyikben mély szomorúság és igazi költészet van.» A mű Hoen tábornoknak van ajánlva. A borítékra nyomtatott régi metszet Ilosvai Selymes Péter «Tholdi»-jának 1620-iki löcsei kiadásából való.

V. M.

Roboz Imre: Az irodalom boudoirjában. Első kötet. Budapest, 1906. 208 l. Rózsavölgyi és Társa kiadása. Ára 24 korona.

«Bizalmas, sőt olykor túlságosan bizalmas adatok az élő magyar írókról.» Ezzel a megjegyzéssel teszi le majd a higgadt olvasó ezt a könyvet. A kevésbé közönyösekre bizonyára hangozabb szóval is kifogásolni is fogják e szokatlan közléseket, melyek — bár hívek lehetnek a valósághoz — talán többet mondanak el, mint amennyi a nyilvánosság elé tartozik. «Az ember tragédiája» tantem-pöréről, Bródy Sándorról, Heltai Jenőről, Karinthy Frigyesről, Krudy Gyuláról, Szomorú Dezsőről és még néhány más élő írónkról tudunk meg egyet-mást e novellisztikus módon írt könyvből, mely az éljé írt bevezető sorok szerint első része a négy kötetre tervezett munkának. A mű az élő írók egyikét-másikat olykor a szó szoros értelmében pongyolában mutatja be. Ez nem minden olvasónak fog tetszeni; mert végre is, ki örülne az illuziók foszlásának? Általában kissé nehéz volna megállapítani, hogy mikéle körülmények tették indokolttá e könyv kiadását; az irodalomtörténet aligha érezte volna híját még jó egy pár esztendeig.

V. M.

Három új Shakespeare-kötet. A Kisfaludy-Társaság Shakespeare-bizottsága tudvalevőleg elhatározta, hogy átvizsgálta vagy új fordításokban közlése teszi a világhírű angol drámaíró összes színműveit. A nagyszabású gyűjteményből a Franklin-társulat kiadásában újabban a következő három kötet jelent meg: 1. *A velencei kalmár*. Fordította, bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta Radó Antal (XIII. kötet. Vigjátékok. VII., Budapest, 1916. 170. l. Ára 3 kor.). — 2. *A hogy tetszik*. Újból fordította Rákosi Jenő. Bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta Alexander Bernát (XVI. kötet. Vigjátékok. X., Budapest, 1916. XXVIII+158. l. Ára 3 kor.). — 3. *Coriolanus*. Fordította Petőfi Sándor. Bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta Ferenczi Zoltán (XXIX. kötet. Tragédiák. VIII., Budapest, 1916. XLI+230. l. Ára 4 kor.). E nyomdai tekintetben is szép kiállítású kötetek bizonyára nagyban hozzá fognak járulni a Shakespeare-kultusz elmélyítéséhez. Az egyes darabokhoz csatolt bő nyelvi és tárgyi jegyzeteken kívül ugyanis, mind-egyik fordítást oly részletes bevezetés előzi meg, mely az illető dráma keletkezéséről, meséjéről, forrásairól és egyéb vonatkozásairól minden irányban igen tanulságos tájékoztatást nyújt. A három mű közül irodalomtörténetünk szempontjából Petőfi Coriolanus-fordításának mintaszerű kiadása a legjelentősebb. Ferenczi Zoltán ezzel újabb levelet fűzött a Petőfi-irodalom terén szerzett koszorújába.

V. M.

Új füzetek és könyvek. *Shakespeare: Coriolanus*. Ford. Petőfi Sándor. Bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta Ferenczi Zoltán. Budapest, 1916. XLI, 230 l. Franklin-kiadás. Ára 4 kor. (A Kisfaludy-társaság új Sh.-kiadása. 29. sz.)

Berth Mária és Roo Richard: Kisvárosi muzsika. Sopron, 1915. 32 l. (Budapest. Kókai L. bizománya.) Ára 60 f.

Kovács Zoltán: Lelki virágok. Versek. Dunapataj, 1916. 24 l. A szerző kiadása. (Budapest. Kókai L. bizománya.) Ára 50 f.

Sági Lajos: Megyünk Szerbiába. Népszínmű 3 felv. Sopron, 1915. 43 l. (Budapest. Kókai L. bizománya.) Ára 80 f.

Barta Lajos: Szerelem. Színmű 4 felv. Budapest, 1916. 100 l. «Nyugat»-kiadás. Ára 1 kor. 40 f.

Babits Mihály: Recitativ. Budapest, 1916. 131 l. «Nyugat»-kiadás. Ára 4 kor.

Veress Samu: Adatok a rimaszombati Tompa-szobor felállításának történetéhez. Rimaszombat. é. n. 60 l. Lévai Izsó könyvnyomdája.

Révai M. u. Eucken R.: Die deutsche Sprache in Ungarn. Briefwechsel zwischen Maurus Révai und Geh. rat. Prof. dr. Rudolf Eucken. Jena. Sonder-Abdruck aus Nord und Süd. 40 Jahrgang. (Maiheft.) Breslau, 1916. 10 l. Verlag der Schlesischen Buchdruckerei v. S. Schosslander A.-G.

Bolza Gyula: Az eljövendő magyar irodalomról. Rákosi Jenő bevezetésével. Sopron, 1916. 37 l. Röttig Gusztáv és fia kiadása. Ára 1 kor.

Zilahy Kiss Jenő: Tegnap és ma. Adalékok a sárospataki ref. főiskolának Miskolcra való áthelyezése kérdéséhez. Sárospatak, 1916. 25 l. (A ref. főiskola nyomdája.) Ára 1 kor. a «Sárospataki Öltalmazó Liga» javára.

Kemény Lajos: Szepsi Csombor Márton. Budapest, 1916. 7 l. (Különlenyomat a Földrajzi Közlemények 1916. évfolyamából.) Fritz Á. nyomdája. (Adatok az első magyar nyelven nyomtatott, földrajzi mű szerzőjének életéhez.)

Salgó Ernő: Írók és szindarabok. Budapest, 1916. 202 l. Dick M. kiadása. Ára: 3 kor. 50 f.

Jókai Mór: Petőfi haláláról. Próza és vers. Bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta Baros Gyula. Budapest, 1916. 59 l. Révai-kiadás. (Olcso Jókai 222. sz.) Ára: 40 f.

Jókai Mór: Egy nagy élet apró emlékei 3 r. Svábhegyi idillek. Bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta Kéky Lajos. Budapest, 1916. 60 l. Révai-kiadás. (Olcso Jókai 221. sz.) Ára: 40 f.

Göndör Ferenc: A háború nyomában. 2. kiadás. Budapest, 1915. 208 l. Dick M. kiadása. Ára: 3 kor.

Nyári Andor: Mundérban. Katona-tréfák. Budapest, 1916. 96 l. Bródy J. kiadása. Ára: 1 kor. 20 f.

Lázár Béla: A magyar művészet jövője. Képekkel. Budapest, 1916. 176 l. Dick M. kiadása. Ára: 5 kor.

Hegedűs Loránt: A magyarság jövője a háború után. Politikai tanulmány. Budapest, 1916. 110 l. Athenæum-kiadás. Ára: 3 kor.

Sebestyén Károly: Napnyugati séták. Budapest, 1916. 90 l. Franklin-kiadás. (Olcso Könyvtár 1811–13. sz.) Ára: 60 f.

Arki József: Utolsó ábránd. Elbeszélés. Budapest, 1916. 60 l. Galántai Gy. kiadása. Ára: 60 f.

Kadosa József: Béke. Allegorikus színjáték 1 felv. Budapest, 1916. 40 l. Galántai Gy. kiadása. Ára: 1 kor.

Szögyén Jolán: Louise Labé. Adalékok a költőnő életéhez és műveéhez. Doktori értekezés. Budapest, 1916. XVI. 144 l. (Grill K. könyvkiadó-vállalata.) Ára: 3 kor.

Kosztolányi Dezső: Tinta. Gyoma, 1916. 213 l. Kner I. kiadása. Ára: kötve 5 kor.

Révész Imre: Bod Péter mint történetíró. Kolozsvár, 1916. 42 l. Stief J. nyomása. Ára: 1 kor. 50 f. (Budapest, Kókai L. bizománya.)

Szelényi Ödön: Tessedik Sámuel élete és munkássága. (1742–1820.) Budapest, 1916. 51 l. Lampel R. kiadása. (Iparosok Olvasótára 22. évf. 7. sz.) Ára: 60 f.

Alba Nevis: Bibor. Versek. Budapest, 1916. 156 l. Légrády-kiadás. Ára: 3 kor.

Kaczér Illés: Khafrit, az egyiptomi asszony. Napkeleti regény. Budapest, 1916. 255 l. Rényi K. bizománya. Ára: 4 kor.

Halasi Ödön: Német Belgiumban. Budapest, 170 l. A «Világ» könyvkiadóhivatala. Ára: 5 kor.

Papp Géza: Egy tábori lelkész harctéri naplója. Debreczen, 1916. 152 l. Hegedűs és Sándor kiadása. Ára kötve: 1 kor. 80 f.

Jászay-Horváth Elemér: Tábornüzek. 1914–16. Gyoma, 1916. 98 l. Kner I. kiadása. Ára: 2 kor.

Katona Ernő: Első és utolsó könyv. 3 kötet. (Költemények, tárcák, színművek.) Budapest, 1916. 212, 253, 329 l. Kókai L. kiadása. Ára: 18 kor.

Vécsey Leó: Antik kőkereszt. Életem. Budapest, 1916. 56 l. Kókai L. kiadása. Ára: 2 kor.

Viczmándy Tamás: Színművek. (Blanka. A rokonok.) Budapest, 1916. 76 l. Lampel R. bizománya. Ára: 1 kor. 60 f.

Souvestre Pierre és Marel Allain: A bandita detektív. Egy geniális kalandor a 20. században. Ford. Gesztési Ödön, Budapest, 1916. 232 l. Magyar J. és fia kiadása. Ára: 3 kor.

Kabay Kálmán: A zene egyetemes története. I. k. A zene őskorától Bach János Sebestyénig. Budapest, 1916. 198 l. Németh J. kiadása. Ára: 6 kor.

Fekete László: Versek. (A címlapot és díszeket Tichy Gyula rajzolta.) Budapest, 1916. 97 l. A «Népszava» kiadása. Ára: 6 kor.

Molnár Géza: Általános zenetörténet a legrégebb időkől a jelenkorig. 2. kiadás. Budapest, 1916. IV. 311 l. Rozsnyai K. kiadása. Ára: 6 kor.

Zilahy Lajos versei. 1914–16. Beöthy Zsolt előszavával. Budapest, 1916. 126 l. Singer és Wolfner kiadása. Ára: 3 kor.

Felelős szerkesztő: Pintér Jenő.
